

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Р1 396/2025
23.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић и Ирене Вуковић чланова већа, у парници тужиоца Агенције за вештачење и консалтинг, АА предузетник из ..., чији је пуномоћник Бобан Матић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Високи савет судства, Основни суд у Крагујевцу, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради дуга, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Првог основног суда у Београду и Привредног суда у Београду, у седници одржаној 23.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За суђење у овој правној ствари **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Први основни суд у Београду.

Образложење

Тужилац је дана 06.11.2019. године поднео тужбу Првом основном суду у Београду против тужене ради дуга за извршене услуге вештачења од стране тужиоца, ангажованог од стране тужене у предмету Основног суда у Крагујевцу П 9046/15. Први основни суд у Београду је донео решење П 27088/219 од 26.11.2019. године, којим се огласио стварно ненадлежним за поступање у овом предмету и по правноснажности решења спис је уступио Привредном суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду.

Привредни суд у Београду није прихватио своју стварну надлежност, па је у прилогу акта П 4338/2025 од 10.10.2025. године предмет доставио Врховном суду ради решавања сукоба стварне надлежности.

Решавајући настали сукоб надлежности, на основу члана 32. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23) и члана 22. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11... 18/20), Врховни суд је нашао да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Први основни суд у Београду.

Одредбом члана 27. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, прописано је да привредни суд у првом степену суди у спору између домаћег и страног привредног друштва, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација (привредни субјекти), у спору који настане између привредног субјекта и другог правног лица у

обављању делатности привредног субјекта, као и ако је у наведеном спору једна од странака физичко лице ако је са странком у односу материјалног супарничарства. Одредбом члана 24. став 2. истог закона, прописано је да основни суд у првом степену суди у грађанскоправном спору ако за поједини грађанскоправни спор није надлежан други суд.

Према Закону о судским вештацима („Службени гласник РС“ број 44/2010) послови вештачења, у смислу овог закона представљају стручне активности чијим се обављањем, уз коришћење научних, техничких и других достигнућа пружају суду или другом органу који води поступак потребна стручна знања која се користе приликом утврђивања оцене или разјашњења правно релевантних чињеница (члан 2); вештачење обављају физичка и правна лица која испуњавају услове предвиђене овим законом, државни органи у оквиру којих се може обавити вештачење, као и научне и стручне установе (члан 3); вештака именује и разрешава министар надлежан за послове правосуђа, који одлучује и о упису и брисању правних лица у Регистар правних лица за обављање послова вештачења (члан 4); вештак има право на накнаду трошкова и право на награду за рад (члан 5); физичко лице може обављати вештачење само ако је уписано у Регистар вештака (члан 8).

По Закону о привредним друштвима, привредно друштво је правно лице које обавља делатност у циљу стицања добити (члан 2).

Из цитираних законских одредби произилази да вештак није привредни субјект нити обавља привредну делатност (првенствени циљ обављања вештачења није стицање добити, већ је то пружање суду или другом органу који води поступак потребних стручних знања за утврђивање оцене и разјашњења правно релевантних чињеница).

Како се у конкретном случају ради о спору између тужиоца – предузетника и тужене – правног лица која није привредни субјект, у коме је предмет тужбеног захтева исплата дуга, односно исплата накнаде и награде за обављено вештачење са припадајућом законском затезном каматом коју је тужилац као судски вештак економско–финансијске струке обавио пред Основним судом у Крагујевцу, то Врховни суд налази да нису испуњени услови из члана 27. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова за надлежност привредног суда, с обзиром да није испуњен ни субјективни критеријум – не ради се о спору између привредних субјеката, а ни објективни – спор није произишао из привредне делатности парничних странака.

На основу изнетог Врховни суд налази да је за суђење у овој правној ствари, применом члана 24. став 2. Закона о уређењу судова, стварно надлежан Први основни суд у Београду.

На основу изнетог, Врховни суд је применом члана 22. став 2. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић